

Arrest

nr. 300 161 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. PAQUOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Jordaanse nationaliteit.

Op 21 mei 2023 werd verzoeker door de politiezone van DAC-SPC betrapt op heterdaad op feiten van diefstal.

Diezelfde dag werd verzoeker gehoord.

Op 21 mei 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DAC-SPC op 21.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : R. (...)

voornaam : F. (...)

geboortedatum ; (...)1995

geboorteplaats : ZARQA

nationaliteit : Jordanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België;

De beslissing tot verwijdering van 21.05.2023 gaat gepaard met dit Inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van 3 Jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van DAC-SPC op 21.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen. het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris In zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert zijn beslissing als volgt:

...

De Dienst Vreemdelingenzaken is van mening dat verzoekers gedrag de openbare orde in gevaar kon brengen.

Hij legde een inreisverbod van drie jaar op.

Volgens het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:

1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in vol g ende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

2 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

3 ° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

4 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.»

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 staat de automatische vaststelling van een inreisverbod niet toe. Het vereist een beoordeling per geval, die het regelt door de maximumduur van het inreisverbod vast te stellen en de verschwende omstandigheden op te sommen waarin een inreisverbod niet mag worden opgelegd.

De duur van het inreisverbod moet worden bepaald naar gelang van de omstandigheden van elk geval. Artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald: “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval », waarbij twee maximumperioden worden vastgesteld.

De eerste maximumperiode, van drie jaar, heeft betrekking op onderdanen van derde landen die niet voldoen aan de voorwaarden voor een période van vrijwillig vertrek of die geen uitvoering hebben gegeven aan een eerder besluit tot verwijdering. De tweede maximumtermijn, van vijf jaar, heeft betrekking op onderdanen van derde landen die verblijfsfraude hebben gepleegd of een schijnhuwelijk hebben gesloten. Deze maximumtermijn van vijf jaar kan worden verlengd voor vreemdelingen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De DVZ toont niet langer aan waarom het gedrag van de verzoeker de openbare orde in gevaar kan brengen.

Op zijn minst verwijt verzoeker de wederpartij dat zij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom zij meent dat verzoeker de openbare orde in gevaar kan brengen.

In casu is verzoeker door de politie gearresteerd, maar uit de bestreden beschikking blijkt niet dat tegen hem een proces-verbaal van diefstal is opgemaakt.

Het op 16 januari 2018 door het Hof van Justitie van de Europese Unie gewezen arrest C-240/17 verduidelijkt echter de reikwijdte van het begrip bedreiging van de openbare orde en de nationale veiligheid in het kader van terugkeerbesluiten en inreisverboden op het grondgebied van de lidstaten.

Volgens dit arrest: « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Komt het te voorschijn : « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger ».

In het onderhavige geval is niet aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk aan een overval heeft deelgenomen, aangezien niets wordt gezegd over de omstandigheden van de overval en verzoeker deze beschuldigingen volledig ontkent, zodat het door het Bureau vreemdelingenzaken aangevoerde motief niet kan worden aangetoond, hetgeen in strijd is met de motiveringsplicht van het bestuursorgaan.

Het inreisverbod moet derhalve nietig worden verklaard."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toegehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont aan dat verzoeker de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheids-toezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt gemotiveerd dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt afgeleverd en dit bij toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, waarin gesteld wordt dat:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2.

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3.

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu werd aan verzoeker op 21 mei 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek opgelegd. In navolging hiervan werd aan verzoeker conform voormelde wetsbepaling een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd.

In hoofde van de verwerende partij is er in onderhavig geval allerm minst sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar

bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22).

Zie ook het verslag van 21 november 2011 namens de commissie:

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006).

In bepaalde gevallen onthoudt de minister zich ervan om een inreisverbod op te leggen of kan hij zich onthouden om een dergelijk inreisverbod op te leggen, doch verzoeker toont geenszins aan dat hij zich in deze voorwaarden bevindt. Daarnaast bepaalt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de duur wordt vastgesteld rekening houdend met de omstandigheden van het geval, hetgeen aldus een motiveringsplicht inhoudt. Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij het inreisverbod wat de duur ervan betreft gemotiveerd heeft. Zo wordt gesteld:

"Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van 3 Jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van DAC-SPC op 21.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

Verzoeker betwist dat zijn gedrag de openbare orde in het gedrang kan brengen.

Het begrip 'openbare orde' wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: *"Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]"*. Maar *"[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."*

Zoals hiervoor werd vermeld heeft de politie verzoeker op heterdaad betrap op feiten van diefstal. Dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat er geen proces-verbaal werd opgesteld voor diefstal. De Raad kan enkel vaststellen dat het administratief verslag opgesteld door de politie wel degelijk vermeld dat verzoeker op heterdaad werd betrap. Dat het proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier bevindt, kadert in het geheim van het gerechtelijk onderzoek en doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde administratief verslag (cfr. RvS, nr. 12.574 (c) van 5 oktober 2017). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de vermeldingen in voormeld verslag niet afdoende zijn opdat de verwerende partij hiermee rekening kan houden. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS, 11 juni 2015, nr. 231.531). Op grond van de vaststelling dat verzoeker op heterdaad werd betrap is de Raad van oordeel dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat verzoeker de openbare orde kan schaden.

Het onderhavige inreisverbod is opgelegd binnen de grenzen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het betreft met name een “algemeen” inreisverbod van drie jaar. Er wordt geenszins gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Het element met betrekking tot de openbare orde vormt slechts één van de motieven waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van de motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU